

BÀI HỌC 9

HỘI THÁNH VÀ GIÁO DỤC

CÂU GỐC: “*Dẫu rằng chúng tôi có thể bắt anh em tôn trọng chúng tôi, vì là sứ đồ của Đấng Christ, song cũng chẳng cầu vinh hiển đến từ loài người, hoặc từ nơi anh em, hoặc từ nơi kẻ khác. Nhưng chúng tôi đã ăn ở nhu mì giữa anh em, như một người vú săn sóc chính con mình cách dịu dàng vậy. Vậy, vì lòng rất yêu thương của chúng tôi đối với anh em, nên ước ao ban cho anh em, không những Tin lành Đức Chúa Trời thôi đâu, song cả đến chính sự sống chúng tôi nữa, bởi anh em đã trở nên thiết nghĩa với chúng tôi là bao*” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:6-8).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Lu-ca 10:30–37, Ma-thi-ơ 5:14–16, Lu-ca 4:18–23, Giê-rê-mi 29:13, Ma-thi-ơ 7:7, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:6–8.*

Kể từ những ngày đầu tiên khi các tín hữu tụ tập để thờ phượng Đức Chúa Trời trong các nhà hội, nhà thờ, và tại gia, Kinh thánh tiết lộ cho những người mong muốn biết Chúa và hiểu biết ý muốn của Ngài cho đời mình, qua sự nghiên cứu Kinh Thánh và sự thờ phượng của họ. Kinh Thánh cũng nhiều lần tiết lộ rằng hội thánh là nơi những cuộc thảo luận nghiêm túc và là nơi mọi người có thể phát triển kiến thức về Đức Chúa Trời và ý muốn của Ngài cho cuộc sống của họ.

Đôi khi chúng ta sợ không dám đặt những câu hỏi. Tuy nhiên, trong Kinh Thánh chúng ta thường thấy rằng các câu hỏi được dùng để đưa mọi người đến với sự hiểu biết rõ ràng hơn về Đức Chúa Trời. Tương tự, một cách để cho người biết rõ hơn về Đức Chúa Trời là những câu chuyện được Kinh Thánh dùng để tạo cơ hội cho mọi người suy nghĩ lại về các cam kết của họ với Chúa. Chúa Giê-su đặc biệt tập trung vào loại giáo dục bằng các hình ảnh này với các môn đồ và những người theo Ngài.

Nếu hội thánh là nơi giáo dục, nó phải cung cấp môi trường cho những cuộc đối thoại chân chính được xảy ra. Cũng như chúng ta, là người học sinh, đã nhiều lần được bảo, “không có câu hỏi nào là ngớ ngẩn”, chúng ta phải có trong vòng hội thánh một môi trường an toàn để mỗi người có thể khôn lớn trong ân điển và hiểu biết về Chúa và kế hoạch của Ngài cho cuộc sống của họ.

1. GIÁO DỤC CƠ ĐỐC THẬT

Câu chuyện kể về một giáo sư nọ nhìn vào những gương mặt ngái ngủ của các cậu sinh viên trẻ trong lớp mình, ông hỏi, “Sinh viên, khi nào thì người ta biết lúc màn đêm kết thúc và ngày bắt đầu?”

Vài cậu sinh viên thận trọng gờ tay. “Thưa thầy, có phải là khi chúng ta có thể nhận ra sự khác biệt giữa cây và với cây ô liu không?”

“Không.”

Một sinh viên khác gờ tay, “Thưa thầy, có phải khi ta có thể phân biệt con trười với con dê không?”

Sau khi nghe một loạt câu trả lời, vị giáo sư tuyên bố, “Sinh viên, người ta biết rằng bóng đêm đã tan và ngày trở sáng khi bạn có thể nhìn vào một gương mặt không quen và nhận ra người khách lạ là anh chị em của mình. Cho đến lúc ấy, dù ban ngày trời sáng thế nào chẳng nữa thì cũng vẫn là đêm.”

Đọc Lu-ca 10:30–37. Điểm mà Chúa Giê-su đã muốn nói lên trong câu chuyện là gì? Và điều này cho chúng ta biết điều gì phải là một phần của bất kỳ nền giáo dục Cơ Đốc thật nào?

Là người Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta đã được ban phước với sự phong phú của ánh sáng giáo lý và lẽ thật (trạng thái của người chết, ngày Sa-bát, năm 1844 và sự phán xét, cuộc đấu tranh của thiện và ác, đó là một vài trong số những giáo lý mà chúng ta được ban cho) mà thậm chí hầu hết thế giới Cơ Đốc giáo vẫn chưa hiểu. Nhưng, những lẽ thật quan trọng này có ích gì cho chúng ta nếu chúng ta không tử tế và có ân hậu với mọi người, nếu chúng ta biểu lộ thành kiến hoặc kỳ thị đối với người khác và nếu chúng ta cho phép những thành kiến về văn hóa và xã hội trong môi trường mình sống và khiến chúng ta xem người khác là thấp kém hơn mình?

Giáo dục Cơ Đốc giáo đích thực, nếu không làm được gì hơn cho chúng ta, thì ít nhất, phải khiến chúng ta vượt lên trên những nhược điểm và ác tính của loài người, mà xem mọi tha nhân như cách Đấng Christ nhìn thấy họ. Vì họ cũng là những con người mà Ngài đã chết thay, những con người mà tội lỗi họ Ngài phải gánh mang trên thập giá, những con người mà Ngài đã trả giá chuộc vô giá. Nếu chúng ta nâng cao thập tự giá, như chúng ta phải làm, thì chúng ta sẽ thấy giá trị và sự đáng giá của mỗi con người và, lý tưởng nhất, đối xử với họ như họ thực sự xứng đáng, phù hợp với giá trị mà Đức Chúa Trời đã đặt lên họ. Giáo dục Cơ Đốc giáo phải bao gồm giáo lý này, nếu không thì nó không xứng đáng với cái tên thuộc về “Đấng Christ”.

Những thành kiến nào mà văn hóa và xã hội của bạn dạy, một cách âm thầm hoặc thậm chí công khai, là một Cơ Đốc nhân, bạn phải vượt cao hơn những thành kiến ấy?

2. ĐƯỢC KÊU GỌI ĐỂ SỐNG NHƯ ÁNH SÁNG

Chúng ta biết hành tinh địa cầu này đang tự nó quay, và chuyển ngày sang đêm, ánh sáng cho bóng tối. Tuy nhiên, dường như chúng ta thấy bóng tối kề cận hơn khi chúng ta xem xét kinh nghiệm của chính mình trong thế giới đầy thách thức và khó khăn này. Cũng vậy, chúng ta hiểu được nỗi kinh hoàng mà cuộc sống này mang lại cho chúng ta khi chúng ta chiến đấu với bệnh tật, khi chúng ta đối phó với sự mất mát của những người thân yêu, khi chúng ta chứng kiến các gia đình đi đến chỗ phải chia rẽ hay ly dị, khi chúng ta khắc khoải để hiểu vì sao quá nhiều điều xấu xa trong xã hội và văn hóa của chúng ta.

Tuy nhiên, giữa bối cảnh đạo đức suy đồi và bóng tối tâm linh, giữa tất cả những ồn ào bên ngoài và bên trong này, chúng ta nghe thấy những lời của Chúa Giê-su đã phán với mỗi chúng ta:

“Các ngươi là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: Cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các ngươi hãy soi trước mặt người ta như vậy, đặng họ thấy những việc lành của các ngươi, và ngợi khen Cha các ngươi ở trên trời” (Ma-thi-ơ 5:14 – 16). Các câu này dạy chúng ta điều gì về cách mình phải sống và là Cơ Đốc nhân, chúng ta phải làm gì để ảnh hưởng đến cách người khác nhìn Đức Chúa Trời?

Ngồi bên Biển hồ Ga-li-lê ngày hôm đó dưới ánh mặt trời nóng bỏng, đoàn dân đông đi theo lắng nghe những lời của Chúa Giê-su đã hiểu những lời của Ngài như thế nào? Những người nghe lời của Ngài biết ánh sáng và bóng tối là gì. Chắc chắn họ có nhiều bóng tối để sợ hãi. Họ sống dưới sự chiếm đóng và cai trị của La Mã, trong một xã hội quân sự hóa, mặc dù chính quyền có thiếu các phương tiện truyền thông bằng điện tử tinh vi như của chúng ta ngày nay, trong nhiều cách cũng có thể theo dõi dân chúng rất hiệu quả không thua gì như của thời đại ngày nay, và có khi đáng sợ hơn nữa.

Người La Mã có mặt ở khắp mọi nơi, nhắc cho đám đông trên sườn đồi rằng những kẻ nào khẳng khẳng muốn gây rắc rối thì con đường đi đến phòng tra tấn sẽ rất nhanh chóng, và cả một cái chết trần trụi trên cây thập tự của La Mã.

Vậy mà tại đây, Đức Chúa Giê-su, kêu gọi họ sống như ánh sáng. Với lòng thương xót. Với tấm lòng trong sạch. Là kẻ làm cho người hòa thuận. Giáo dục Cơ Đốc giáo phải là, vì cơ ấy, phải bao gồm việc dạy học sinh của chúng ta trở thành ánh sáng trong thế gian, để chúng có thể có những lựa chọn và quyết định giúp chúng tiết lộ được cho người khác về sự tốt lành của Đức Chúa Trời và Ngài là có thật.

Cho biết những phương cách nào mà chúng ta có thể, thật sự, hướng người khác đến sự tốt lành và hiện hữu của Đức Chúa Trời?

3. SỐNG NHƯ MỘT NGƯỜI MÔN ĐỒ

Nếu hội thánh thật sự xem việc trở thành một nguồn lực cho giáo dục Cơ Đốc giáo là quan trọng, thì bắt buộc chúng ta phải bắt đầu với Chúa Giê-su. Chúa Giê-su kêu chúng ta làm môn đồ. Ngài huấn luyện họ làm công tác truyền giáo bằng cách cùng đi với họ. Chúa đã tạo cơ hội cho họ được tham gia vào cuộc sống của những người mà họ quan tâm và yêu thương. Và hàng ngày Chúa Giê-su đã thách thức họ bằng viễn tượng của Ngài về thế giới này có thể như thế nào khi mọi người bắt đầu coi nhau như anh chị em.

Đọc Lu-ca 4:18-23. Thông điệp nào mà Đấng Christ cho tất cả chúng ta là những người theo Ngài qua câu chuyện này?

Trong ba năm, các môn đồ nhìn Chúa Giê-su, thầy của họ, đã sống theo lý tưởng của vương quốc Ngài. Đó là những lý tưởng mà Ngài đã công bố trong bài giảng đầu tiên của Ngài trong nhà hội tại Na-xa-rét. Sự tha thứ, ân điển, và tình yêu đi đôi với sự cô đơn, quyết tâm, và khó khăn. Nếu có một bài học để học, thì đó là bài học rằng đừng nghĩ rằng làm môn đồ là chuyện dễ dàng. Bạn không chỉ làm môn đồ chỉ một ngày, mà là cả đời.

“Đấng Cứu Thế giao trọng trách cho các môn đồ Ngài . . . kể cả mọi tín đồ cho đến thời kỳ cuối cùng . . . Họ là hết thảy những người mà sự soi dẫn thượng thiên đã mang họ đến và đặt niềm tin với Phúc âm. Tất cả những ai nhận được sự sống của Cứu Chúa Giê-su Christ đều được thụ phong để đi ra cứu vớt đồng loại của họ. Vì công tác này mà hội thánh được thành lập, và tất cả những người tự nhận lấy lời thề thiêng liêng của công tác này, là được xem như họ đã hứa nguyện làm kẻ đồng công với Đấng Christ.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, trang 822.

Là môn đồ của Chúa Giê-su, ngày nay chúng ta phải chắc chắn rằng Ngài luôn là trung tâm của cả mối tương giao và sự thờ phượng của chúng ta. Phải nhớ rằng chính Đức Chúa Giê-su là Đấng đã khởi phát việc “môn đồ hóa.” Mặc dù các giáo sư trong thời của Ngài thu hút những người theo họ, nhưng chính Chúa Giê-su đã kêu gọi mọi người nam cũng như nữ hãy đi theo Ngài. Các giáo sư Do Thái không bao giờ có thể tưởng tượng ra một lời kêu gọi (như cách Đức Chúa Giê-su đã làm) là cấp tiến đến mức cho rằng việc được đi theo và ở bên Chúa Giê-su quan trọng hơn tất cả mọi mạng lệnh của tổ chức tôn giáo.

Và, là môn đồ của Chúa Giê-su, chúng ta không chỉ tôn trọng tất cả mọi người, mà còn làm việc để mang đến những môi trường mà tất cả mọi người có thể tăng trưởng và phát triển.

Do đó, tất cả giáo dục Cơ Đốc giáo phải bao gồm ý thức truyền giáo này, về mục đích, không chỉ để kiếm sống mà còn làm, trong phạm vi khả năng của chính mình, điều mà Chúa Giê-su kêu gọi chúng ta phải làm: đi theo bước chân của Ngài để phục vụ những người cần và chia sẻ với họ những tin tức tốt lành của phúc âm.

4. TÌM KIẾM LẼ THẬT

Albert Einstein, thường được xem là cha đẻ của môn vật lý của thời hiện đại, đã viết: “Điều quan trọng là đừng ngừng đặt câu hỏi. Sự tò mò có lý do riêng của nó để tồn tại. Con người ta không thể không hái hùng và hoang mang khi chiêm ngưỡng những bí ẩn của sự vĩnh cửu, của cuộc sống và về cấu trúc kỳ diệu của thực thể. Nếu một người cố gắng chỉ để hiểu một chút bí ẩn này mỗi ngày thì cũng quá đủ. Đừng bao giờ đánh mất sự tò mò thánh thiện.”

Chúng ta có đang sống trong một thế giới đầy bí ẩn không? Khoa học thời hiện đại đã cho chúng ta thấy một sự phức tạp đáng kinh ngạc hiện hữu ở hầu hết mọi giai cấp của thực thể. Và nếu với những thứ vật chất thường tình mà sự phức tạp còn hiện diện, thì đối với những điều thuộc linh, nó còn phức tạp đến độ nào?

Các câu sau đây dạy gì về việc tìm kiếm lẽ thật (hay chân lý)? Giê-rê-mi 29:13; Ma-thi-ơ 7:7; Công vụ 17:26, 27; Thi thiên 25:5; Giăng 16:13; Giăng 17:17.

Kinh Thánh chứa đầy những câu chuyện về những người tò mò muốn tìm hiểu rất giống như mỗi người chúng ta, nam hay nữ, những người có câu hỏi, nỗi sợ hãi, niềm hy vọng và niềm vui, những người, theo cách riêng của họ, đang tìm kiếm sự thật, tìm kiếm câu trả lời cho những câu hỏi khó nhất.

“Phàm vật Đức Chúa Trời đã làm nên đều là tốt lành trong thì nó. Lại, Ngài khiến cho sự đời đời ở nơi lòng loài người; dầu vậy, công việc Đức Chúa Trời làm từ ban đầu đến cuối cùng, người không thể hiểu được” (Truyền đạo 3:11). Trong câu này, Sa-lô-môn có ý gì? Một số người dịch chữ “*olam*” trong tiếng Hê-bơ-rơ ra là “*vĩnh cửu*”, và có những lời dịch khác gọi là “ý thức được quá khứ và tương lai”. Vì vậy, theo câu này, Đức Chúa Trời đã đặt vào trái tim và tâm trí con người một cảm giác về quá khứ và tương lai, chính sự vĩnh cửu. Ấy là, với tư cách là con người, chúng ta có thể suy nghĩ về những gì đã được gọi là “những câu hỏi lớn” về cuộc sống và sự tồn tại của chúng ta nói chung.

Và, tất nhiên, đây là nơi Kinh Thánh đóng vai trò trung tâm điểm. Chúng ta là ai? Tại sao chúng ta ở đây? Chúng ta phải sống như thế nào? Điều gì xảy ra khi chúng ta chết? Tại sao có sự ác và đau khổ? Đây là những câu hỏi mà những người tìm kiếm chân lý đã hỏi từ khi lịch sử bắt đầu được ghi chép. Thật là một đặc ân, và là một trách nhiệm, để chúng ta có thể giúp những người tìm kiếm này hướng đến một số câu trả lời ngay bây giờ. Giáo dục Cơ Đốc giáo là gì nếu không chỉ ra cho mọi người các câu trả lời này, như chúng đã được tìm thấy trong Lời Chúa?

Tại sao Kinh Thánh phải đóng vai trò chính trong việc trả lời các câu hỏi lớn của cuộc đời?

5. CÙNG CHIA SẺ CUỘC SỐNG

Đọc 1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:6-8. Những lời ông Phao-lô nói đây cho thấy trong hội thánh cũng như trong các học đường của chúng ta, những điều này phải được thể hiện?

Đối mặt với sự đổ vỡ của cộng đồng trong xã hội, chúng ta sống trong một thời đại mà sự hiểu biết Kinh Thánh về hội thánh chưa bao giờ có ý nghĩa hơn như lúc này. Như Ma-thi-ơ 18:20 nhắc nhở chúng ta: “Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.” Viễn tượng của Tân Ước về những gì hội thánh và cộng đồng được hình thành khởi xướng từ tại nhà của các tín đồ. Chính tại đây, người ta đã gặp nhau trong các nhóm nhỏ, và họ cầu nguyện, ca hát, cử hành Lễ Tiệc Thánh, học hỏi và chia sẻ với nhau những lời của Đức Chúa Giê-su.

Những nhóm thờ phượng này cũng trở thành những trường học của hội thánh đầu tiên, vì đây là nơi các thuộc viên mới được giới thiệu để biết Kinh Thánh và cuộc đời mới mà họ tìm thấy được trong Chúa Giê-su. Các thư của Phao-lô, chẳng hạn như Rô-ma 12:2, “Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào” cho thấy rằng hội thánh xem công việc giáo dục này là quan trọng.

Những tín đồ ban đầu này sớm phát hiện ra rằng qua cộng đồng, Tin lành có thể được phát triển mạnh nhất. Trong cộng đồng, chúng ta có lý do để hát to hơn, cầu nguyện nhiệt thành hơn và có lòng quan tâm và nhân từ hơn. Khi chúng ta nghe người khác làm chứng về lòng tốt của Chúa, chúng ta cảm nhận được Ngài đã đối xử tốt với chúng ta như thế nào; Khi chúng ta nghe về những chống chọi và đau khổ của người khác, chúng ta hiểu được Chúa chữa lành trong cuộc sống của chúng ta, và chúng ta trải nghiệm một lòng khao khát mới để được trở thành công cụ của ân điển và của sự chữa lành của Ngài.

Trong câu Kinh Thánh hôm nay, Phao-lô đang khẳng định rằng phúc âm của Đức Chúa Trời là tất cả: quyền năng của thập giá, sự phục sinh của Đức Chúa Con, lời hứa về sự trở lại của Ngài. Thật vậy, không có một tin nào tốt hơn tin mừng ấy cho toàn thế giới, và Phao-lô đã dành cả cuộc đời của mình để từ bỏ tất cả và chia sẻ câu chuyện về Chúa Giê-su bằng một lòng quyết tâm, cam kết và sự liêm chính.

Tuy nhiên, ở đây, Phao-lô gợi ý rằng thông điệp của phúc âm có thể được hiểu rõ nhất, trải nghiệm tốt nhất qua hành động chia sẻ cuộc sống với nhau. Chúng ta đừng bao giờ quên rằng mọi mắt đang theo dõi để xem liệu cuộc sống của chúng ta có là một minh họa về sứ điệp của ân điển như đã được viết lại trong Kinh Thánh.

Hãy suy nghĩ kỹ về cách bạn sống và tự hỏi bản thân: Tôi là nhân chứng như thế nào cho những người xung quanh?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Đấng Christ đã làm thất vọng niềm mơ ước của nhiều người về sự vĩ đại của thế trần. Trong Bài giảng trên núi, Ngài đã tìm cách phá đổ tư tưởng đã được uốn nắn bởi giáo dục sai lạc, và Ngài mang đến cho đám đông theo Ngài một quan niệm đúng đắn về vương quốc của Ngài và về bản tính của chính Ngài. Tuy nhiên, Đức Chúa Giê-su đã thực hiện điều ấy không bằng cách tấn công trực tiếp vào lỗi của dân chúng. Ngài đã nhìn thấy sự khốn khổ của thế gian vì tội lỗi, nhưng Ngài không trình bày trước họ các sự tội tệ của họ. Ngài dạy họ về một cái gì đó vô cùng tốt hơn những gì họ đã biết. Chúa không sửa sai các ý tưởng của họ về vương quốc của Đức Chúa Trời, Ngài nói cho họ biết các điều kiện của lối vào đó, khiến họ tự rút ra kết luận về bản chất của vương quốc Ngài. Những lẽ thật mà Ngài đã dạy không kém phần quan trọng đối với chúng ta như là với đám đông theo Ngài. Cũng như họ, chúng ta cũng cần học các nguyên tắc nền tảng của vương quốc của Đức Chúa Trời.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, trang 299.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Thi hào Robert Louis Stevenson sinh ra ở Tô-cách-lan vào năm 1850. Ông có một bài thơ kể lại một đêm nọ, sau khi người vú nuôi đặt vào giường để ngủ, cậu bé đã lên xuống giường đến bên cửa sổ và mê mẩn nhìn một cảnh tượng dưới đường. Trong đêm tối mù sương, một người đốt đèn đường, đi từ cột đèn này sang cột đèn khác. Với sự thích thú của một đứa trẻ, cậu bé gọi người vú nuôi của mình đến và nói, “Hãy nhìn người đàn ông dưới kia! Ông ta chọc lỗ vào bức màn bóng tối!” Đức Chúa Trời đã cho bạn vai trò gì trong việc mang lại ánh sáng và tình yêu cho cộng đồng của bạn? Nếu bạn không biết chắc đó là gì, hãy mời một số thành viên hội thánh ngồi xuống với nhau và thảo luận về những gì bạn và họ có thể hoàn thành cùng nhau.
2. Hãy nghĩ về trách nhiệm mà chúng ta là những tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, phải dạy cho người khác về những lẽ thật tuyệt vời mà chúng ta đã được ban cho. Làm thế nào mà mỗi hội thánh địa phương có thể và nên đóng một vai trò quan trọng trong việc giảng dạy các lẽ thật này cho người khác? Đồng thời, làm thế nào hội thánh có thể là một nơi an toàn cho việc thảo luận về những lẽ thật này với những người đang đặt câu hỏi khó về chúng? Bạn có thể làm gì để tạo ra một môi trường mà trong đó các câu hỏi nghiêm túc có thể được bàn đến?
3. Trong lớp, nói về những thành kiến văn hóa của xã hội nơi bạn sống. Hội thánh của bạn có thể dạy người khác vượt lên trên những thành kiến đó như thế nào, và thay vào đó là dạy người ta đi theo những lời dạy của Kinh Thánh?